

Theaterfestival vist bekroond 'Ola pola potloodgat' op uit archief

Jeugdtheater Pascale Platel beleeft tweede jeugd

Pascale Platel en Randi De Vlieghe spelen een piratendochter en een depressieve olifantenmoeder. © r

Vijftien jaar geleden won 'Ola pola potloodgat' als enige jeugdvoorstelling ooit de Grote Theaterfestivalprijs. Nu heet de Bronks-productie een 'golden oldie' en doen Pascale Platel en Randi De Vlieghe hun kunstje nog eens over. **GILLES MICHELS**

Het sneeuwwitte tapijt in de kleine zaal van het Brusselse jeugdtheater Bronks is bezaaid met knuffeldieren. Rechts hangt een schommel, links houden twee olifantenvoeten een knusse zibbank samen.

Op basis van het decor zou je *Ola pola potloodgat* niet de Grote Theaterfestivalprijs toedichten die het stuk vijftien jaar geleden in de wacht sleepte. Geen enkele kindproductie kon tot nu toe de stunt van Pascale Platel en Randi De Vlieghe herhalen, al heeft jeugdtheater zich in hun zog wel tussen de grote jongens genesteld. Onlangs nog won het Leuvense jeugdgezelschap Fabuleus de Ultima voor podiumkunsten.

'Onze voorstelling werd indertijd gezien als een soort randgeval', vertelt Platel. 'Een echte revelatie.' Volwassenen vielen voor de geheel eigen draai die het stuk gaf aan thema's als geborgenheid en moederschap. Kinderen konden heerlijk wegdwalen in de associaties die doorheen het verhaal over een piratendochter en een depressieve moederolifant kronkelde. Of ze vielen uit schrik van hun bankje toen Platel haar kompaan De

Vlieghe het publiek in duwde, met de voetjes bengelend in de lucht.

Vóór *Ola pola* was De Vlieghe vooral bekend als danser. Dat blijkt onder meer uit de lichamelijke soplasse waarmee hij van piraat in olifant veranderd. De Vlieghe neemt de meeste rollen voor zijn rekening. 'Pure dansers zouden veel abstracter werken', merkt Platel op. 'Bij Randi zit er in elke beweging een emotie.' Zichzelf noemt ze daarentegen geen actrice. 'Ik speel altijd mezelf'

Losgaan op Madonna

Ook deze keer. 'De voorstelling is ontstaan in een periode waarin ik me verveelde in mijn huwelijk. Een mogelijke oplossing is dan een kind-je kopen, zoals ik in dit stuk letterlijk doe.' Op dat onderwerp lieten Platel en De Vlieghe hun fantasie los. 'In ons zaaltje in Gent repeteerden we wanneer we zin hadden. We konden twee uur losgaan op muziek van Madonna zonder daar iets van te gebruiken. Als je zo'n vrijheid neemt als wij toen deden, kom je in een flow terecht waarin alles vanzelf gaat.'

Is die flow bij een herneming vijftien jaar later nog dezelfde? 'Nu zit de urgentie meer in het spelplezier

'Onze voorstelling werd gezien als een soort randgeval. Een echte revelatie'

PASCAL PLATEL
Actrice en
theatermaakster

dan in het verhaal', zegt De Vlieghe. 'Dat komt ook door de timing in ons spel. Die moet zo precies zijn dat je niet meer uit de voorstelling kunt stappen.' Maar die timing maakt het stuk ook dwingend. Om het weer op punt te krijgen, kijkt het duo naar de beelden van de Franstalige opvoering uit 2003. Verrast merkt De Vlieghe op dat een oer-Vlaams begrip als *Ketnet* toen onvertaald is gebleven.

De Franse versie is een 'gerijpte' voorstelling, vindt hij. 'Vanaf de premiere in 2001 hebben we het stuk drie jaar gespeeld, waardoor er steeds meer verfijning ingeslopen is. Daarom hebben we niet de neiging om nu grote veranderingen door te voeren.'

Twee groene tuinen

Liever proberen hij en Platel de oude tijden zo dicht mogelijk te benaderen. Technicus Tom is weer op post, het oude decor werd heropgebouwd. Een grotere bezorgdheid lijken de kostuums. Platel had het hare vijftien jaar bewaard, tot ze het vorig jaar tijdens een verhuizing besloot weg te gooien. Dat het Theaterfestival haar vlak daarna vroeg of ze *Ola*

pola wilde hernemen, zit haar nog steeds hoog. De Vlieghe heeft twee groene tuinen gekocht in haast identieke tinten, die het origineel benaderen.

Of hetzelfde publiek opnieuw zal aanpakken, is nog maar de vraag. De kleuters van toen zijn nu jonge twintigers geworden. Omdat het stuk op het Theaterfestival wordt hernomen, verwachten Platel en De Vlieghe vooral volwassenen in de zaal. Maar of ze nu lol trappen voor kindjes of relatiebesognes ten tonele brengen, met *Ola pola* kun je meerdere kanten op.

Weerstand bieden

'Als het publiek met alles lacht, moet je weerstand bieden', vindt Platel. 'En als het helemaal niet reageert, is dat niet per se een ramp. Dan kijk je naar elkaar en begin je gewoon aan de volgende scène. Ons eigen spelplezier moet intact blijven.' 'Soms moet je de eer aan jezelf houden', vindt De Vlieghe. 'Laat de chemie in de lucht maar toe.'

'Ola pola potloodgat' vrijdag, zaterdag en zondag in Bronks.
www.theaterfestival.be